

По пжтник той по-рано явил на майка си да му пригответи калугерски дрехи. Всичко било извършено в Сопотския женски манастир, дето монахинята Христина била роднина на майка му и обичала Василя.

Един прекрасен пролетен ден (1863 г.) в Карлово изникнал като из под земята дякон Игнатий, с расо, калимявка, с малка руса коса и едва набола брада. Симпатичното дяконче се явило в църквата, заело певческото място и сребристия му глас се разлял над карловските богомолци. Другарите му връжстници се събрали около него и той ги посветил в Белградските събития. Ала хлевоустието на клюкарите, интригите и гнева на вуйка му и на чорбаджиите, подозрителността, зложеланието и укорите на властите, бжлгарски и турски, го накарали да извърши едно решително дяло на пук на всички карловски одумници. На връжх Великден дякон Игнати пял и служил в църквата по дяконски. Народа слушал хубавото пеене и се молил благоговейно. Същия ден на второ възречение, местото на певец в църквата заел някакъв младеж, около 26 годишен, в бозови мирски дрехи, с гайтанлия салтамарка и надиплени шаячени потури. Никой не се възрял в него, мислейки го за някой млад учител от Сопот или другаде. Когато запял, всички се втрещили: дякона Игнати се преобразил в *Васил Иванов Гинин!* Всеки може да си представи, какво бучение е настъпило в църквата. Ураган от гняв, удивление и недоумение. Едни, особено чорбаджиите и свещениците, грозно осждали джрзост-